



ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοσιον μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνηκόσια δεκατρία,
δραῖς και θερμῇ φιλοπατρία.

Ίουνίου πρώτη
και πολέμων κρότοι.

Χίλια διακόσια πενήντα κι' ἑνιά,
πάλλ τόν' Ἀρη κωτῶ τόν φωνῶ.

Με παιᾶνας χαρμώσυνους γὰ τούς θρῶ τούς Κωνσταντίνους.

Δηὸ Κωνσταντῖνοι σήμερα φτερόνουνε τὸ γένος,
ἕνας ποῦ ζῆ προσκυνητὸς κι' ἕνας μαρμαρωμένος.

Και σήμαντρο χαρμώσυνο
καλεῖ γιὰ τὸ μνημόσυνο
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ παλαιοῦ, ποῦ τὸν δοξάζουν θρύλοι
κι' ἀθάνατη μᾶς ἄφησε τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη.

Δηὸ Κωνσταντίνους τραγουδοῦν Λαὸς, Στρατοὶ και Στόλοι,
τὸν ἕνα, ποῦ μαρμάρωσε μιὰ μέρα μὲς' στην Πόλι,
τὸν ἄλλον, ποῦ ζωντανέψαν και μάρμαρα σιμά του,
ποῦ σὰν πουργούλισμα πουλιοῦ μοιάζει τὸ περασμά του,
κι' ἐκδικητὴς ἐπέταξε μὲς' στῆς σκλαβιάς τὸν θρηνο
γι' αὐτόν, ποῦ μνημονεύεται 'στὸν' Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

Χαρά' στον, ποῦ μαρμάρωσε μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι
κι' ἐφόσησε πνοὴ ζωῆς σὲ πεθαμμένα μέρη.

Χαρά και 'στὸν ἐκδικητῆ,
ποῦ τοῦ φωνάζουνε Στρατοί:
χίλιαις φοραῖς σπολλάτι σου.

Σοῦ στρώνουν δάφνινα κλαδιά,
κι' ἔχεις τοῦ γένους τὴν καρδιά
ἀτίμητο Παλάτι σου.

Δηὸ Κωνσταντίνους τραγουδοῦν σὲ ξέραις κι' ἄκρογάλια,
κι' οἱ θεοὶ πετοῦν μὲ τὸν Αἰτό, ποῦχει τὰ θεὰ κεφάλια,
και στήνουν ἄγαλμα τρανὸ
μαρμαροσκαλισμένο
σὲ Κωνσταντῖνο ζωντανὸ
και σὲ μαρμαρωμένο.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Φ. — Λοιπὸν ἀρχίνα, Περικλῆ, νὰ ψάλης τὴν Εἰρήνην,
ὁποῦ τὸ πᾶν λαμπρύνει.
Ψάλε τὴν τὴν περικαλλῆ, ψάλε τὴν τὴν μαριόλα,
ὁποῦ πρὸς χάριν τῆς πολλοί

σὲ Δύσι και ὁ' Ἀνατολῇ
εἰτίναξαν τὰ κῶλα.

Ἡ μοῖρα μας δουλεύει
κι' Εἰρήνη βασιλεύει
ἐκπολιτιστικῇ.

Χαρά ποῦ τὴν ἐπήρα
κι' ἐκούρδισα τὴν λύρα
'στὴν Προκαταρκτικῇ.



Ειρήνη τιμημένη
και λευκοφορεμένη,
πεντάμορφη, πανόρηια.

Σὺ τώρα καταυγάζεις
και κάθε λύπη βγάζεις
και κάθε στενοχώρια.

Ειρήνη τοῦ Λονδίνου,
κατόπιν τόσου θρήνου
πολὸς δὲν σὲ τραγουδεῖ;

Παντοῦ γιὰ σὲ χαρὰ
κι' ὁ κόσμος λαχταρᾷ
τὴν χάρι σου νὰ δῇ.

Φίλε Περικλέτο,
ποῦ μὲ γνώσιν κρίνεις,
κύτταξε μπαλέτο
τηδηκτικῆς Εἰρήνης.

Ἐλα' στὰ σωστά σου
κι' ὅλα τάρματά σου
κρέμαστα' στὸ ράφι.

Ψάλε τὴν Εἰρήνη,
ποῦ τὸ πᾶν φαιδρύνει
κι' ἄν δὲν ὑπεγράφη.

Εἰρήνη περιπόθητος και μὲ καρποὺς πλουσίους:
Γκόντε μὲ ὁ Γκρέυ' φώναξε πρὸς τοὺς πληρεξουσίου,
ἦ θὰ τὴν ὑπογράψετε, τοὺς εἶπε, πέρα,
ἀλλοιῶς ὁ γέρο διάβολος σὰς πέρνει τὸν πατέρα.

Κι' ἐκείνοι τότε ἐβάλανε νερὸ μὲς' στὸ κρασί
και πάντες τὴν ὑπέγραψαν ἀμέσως κι' ὅπως ὅπως,
κι' ὁ Γκρέυ, Περικλέτο μου, τοὺς εἶπε, πέρα,
και δὲν ἐπῆγε κουτουροῦ τοῦ καθενὸς ὁ κόπος.

Και μετὰ βιάσανα πολλὰ
ἔμεινε σὺν προτίητερα,
κι' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλά,
κι' ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

Εἰρήνη, ποῦναι τζόγια,
Εἰρήνη, μίο κάρο,
ποῦ κάνει γιὰ τὸ κάρρο
τοῦ κινωκτόνου μπόγια.

Διάσημος Εἰρήνη,
ὄντως ἱστορικῆ,
ποῦ πιθανὸν νὰ μείνη
και προκαταρκτικῆ.

Εἰρήνη, ποῦναι τρέλλα,
Εἰρήνη μιά χαρά,

ποῦ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα
φρονάζει γοερά.

Εἰρήνη μ' ἕνα χάλι
κουλάδος θρηνοδοῦσης,
Εἰρήνη μὲ κεφάλι
τρομακτικῆς Μεδοῦσης.

Εἰρήνη τῆς ἀνάγκης μὲ χλίμα δαδ' στανιᾶ,
Εἰρήνη κολλημένη' στὸν Ἄρη τὸν φοριᾶ.

Κι' ἀντί περιστρωῶ
χιονάτο νὰ φανῇ,
κρώζει φρικτὸ κοράκι
γιὰ σάρκ' ἀνθρωπινῆ.

Εἰρήνη, ποῦ γεμίζει μὲ γόους τὸν ἄερα,
Εἰρήνη, ποῦ μεγάλη καλὰ βυσοδομεῖ,
ποῦ φεύγει κι' ὁ Σκουλούδης ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
δίχως νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Νιζαμη.

Εἰρήνη, βρε ζευζέκη,
τοῦ κόσμου συφορέλια,
κι' ὁ Στόλος ξαναστέκει
ἄμροστὰ στὰ Δαρδανέλια.

Εἰρήνη μεγάλη,
ποῦ ρίχνει μαροῦτι,
ποῦ πόλεμοι κι' ἄλλοι
θὰ βγοῦν ἀπὸ τούτη.

Εἰρήνη, ποῦ βρόντοι βροντοῦν σμερδαλέοι
σὲ πένθους κλαυθμῶνα,
Εἰρήνη, ποῦ λέει:
τὸ ξίφος ἀκόνα.

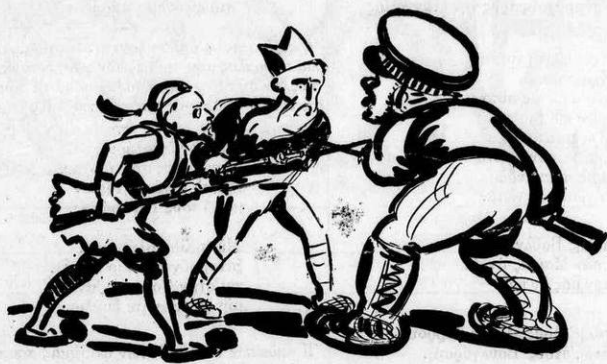
Εἰρήνη μὲ φούρια...
καθεὶς ἄς τὴν κλάψη...
Εἰρήνη καινούρια,
φωτιὰ νὰ τὴν κἀψη.

Εἰρήνη, ποῦ συγκρούσεις ἀκούω' στὰ Παγγαῖα
μαζὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς προσφιλεῖς μὲ γάρους,
ποῦ θέλουνε δικά τὴν ὅλα μας τάνανακαῖα.

Εἰρήνη, ποῦ σαλπίζει: κατὰ συμμαχῶν ἴτε,
Εἰρήνη, ποῦ κι' ὁ Γκέσωφ ἐκείνος παρατεῖται,
ὁ Γκέσωφ ὁ φιλέλλην, ὁ τῆς Εἰρήνης στύλος
και τοῦ Δευτέρου φίλος,

Κι' ἔρχονται λένε τώρα
μὲ μιά μεγάλη φόρα
Γεννάδιεφ και Δάνεφ.

Ποῦ ξέρεις, πατριώτη,
πὼς σύμμαχοί μας πρώτοι
εἶν' ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ.



Συνάντησις Συμμαχική
κα'είλικρινώς αδελφική.

Ὁ φιλέλλη παραιτήθη
καὶ ὁ Λευτέρης ἔλυθη,
ποῦ μ'ἀγάπη τραγουδοῦσε γιὰ τὸν Γκέσωφ ὀλοένα:
μάγια μούγεις καμωμένα
καὶ τρελλάινομαι γιὰ σένα.

Τὸν Γκέσωφ τὸν ἀγάπησα'στὸ Πρωθυπουργιλί,
καὶ ἦτανε φίλος λατρευτός,
καὶ μ'ἔλεγε συχνὰ καὶ αὐτὸς
τῆς γούνας του μανίκα.

Μιὰ μέρα, ποῦ προσκάλεσε'στὴν Σόφια του κα'έμένα,
Γκέσωφ, τοῦ λέω, γὰ σου'πῶ,
Γκέσωφ, τοῦ λέω, σ'ἀγαπῶ,
τρελλάινομαι γιὰ σένα.

Ἄπὸ τὸ χέρι μ'ἄρπαξε, μ'ἐφίλησε'στὰ χεῖλη,
καὶ μοῦπε με γλυκεῖα φωνή:
ὦ, τι, Λευτέρη, καὶ ἄν γενῆ,
θάμαστε πάντα φίλοι,

Καὶ τώρα, ποῦ θὰ κάναμε ξανὰ συνομιλία,
μ'ἀφίνει μόνο καὶ ὄρανό,
ἐγ'ὄμως δὲν τὴν λημονοῶ
τοῦ Γκέσωφ τὴν φίλια.

Β'.

Π.— Εἰρήνη μὲ μαχαίρι
καὶ μ'ὄπλο ξεφαντόνει
καὶ ἀγρία μᾶς κυτᾶ.

Εἰρήνης περιστέρι
ἀπάνω σὲ κανόνι
περίτρομο πετᾶ.

Κι'ἐγώ, μωρὲ Σγαρῆλιο,
βλέπω θολὸ τὸν ἥλιο,
θολὸ καὶ τὸ φεγγάρι.

Καὶ τώρα ξαναρχίζω
μαχαίρια νὰ τροχίζω
γιὰ τὸν φοιᾶ τὸν Ἀρη.

Ἔλεγα πῶς Εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ τώρα
καὶ θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ μὲ τὰ πολλὰ τῆς δώρα.
Ἔλεγα πῶς Εἰρήνης ἡμέρα θ'ἀνατείλῃ
καὶ δὲν θὰ ξαναἰδοῦμε τὸν ὄρανό σφοντύλι.

Ἔλεγα πῶς θὰ πάνη καὶ ἡ κοσμοχαλασιὰ
καὶ θὰ γενῆ δικαία καὶ ἡ κάθε μοιρασιά,

